dari, coexistea Rei et instantis, quin detur durao, ea coexistea
stat f. in detativo superaddito, auferente indisfg Rei et ins-
tantis, sicut, licet, nequeat dari coexistea localis Rei, et loci,
quin Reus, sit in hoc loco, ex hoc, n. pot. vbicatio indista a
Re, et loco, q. (vt aiunt adversarii) hoc qd est Reus ee in loco
stat f. in detativo superaddito auferente indisfg vtriusque.

Ob. 3o: Reus durat in insti A, per sua existeq: go n. per du-
rationq superadditq. Pba aoy Ipa: q. per id durat Reus, in insti
A, per qd coexistit insti: sd per sua existeq illi coexistit: ef.
2a: per id durat Reus in A, per qd excludit sua careq ab
A: sd per sua existeq, excludit sua careq ab A: ef. 3o: hgc
ppoo, Reus existit, vifatur ab existea Rei; sd eq verificat etig
durao: ef.

4o: Reus, adhuc vt distus, a durao superaddita durat
in A: go. 5o: Reus durans, persererat in eodem insti B, qd
habuit in A: go in vtroque durat per sua existeq. 6o: sicut
durao, potest crescere, aut minui, ita etiq existea, q. sicut
potest Reus, plus, minus ve durare, ita potest, plus, minus ve
existere: go superfluit durao successiva vt Reus successive duret.

Ad argutus, no aoy, ad 1m pbaong distquo maig: per id durat Rei
per qd, coexistit vt quo, et
per qd, coexistit vt qd, no; per qd coexistit vt quo, et
tris inveniq dista minor, no coq. Qd coexistit insti, est ipsa Reus
qui est sua existea. absta, id aium, medioquo existit est du-
rao: clarius: durao, est detativus Rei, vt coexistat insti. Ad 2m
aplica eande soluoq: ipsa enim existea Rei, excludit sua careq,
ab insti; ad hoc aium, indiget durao, qua est existea receptiva.
Ad 3m distquo maig: vifatur vt qd, ab existea Rei, do, vt
quo no; vel aliter ad mig: est dicere, vifatur illius ppoos,
est simul existea et durao, seu existea vt corespondens tempo-
ri: q. ly existit, et sifat existeq, et consignificat tempus a quo
existea, absolvi, n. potest.

Ad 4m, distquo aoy: Reus adhuc Rea durat in A, per duraoq
distq do, per se ipsus no, et coq: similiter paries vt distus ab
albedine est albus, n. per se ipsus, sd per albedinq distq. Ad
5m, distquo aoy: persererat, in eodq ee absto do, respectivo no.
Ad 6m, distquo aoy: sicut durao Rea, ita etiq existea absta no;
ita etiq respectiva do: aliter: ita etiq existea, qtenus absta
psise no, qtenus involvit duraoq do. Hinc istat, ad inclusq
pbaoq: existea ee, qua est ipsus ee, seu essa rei, nec crescit, nec
minuitur: ditur aium, plus, minus B existere, qtenus plu-
bus, l. paucioribus instantibus, potest corespere, aq aium, hgc cores-
pondea sit durao, existea solq qtenus involvit duraong, seu
verbaliter sumpta crescit, aut minuitur. Replabis qa hoc vlmus:
qq existea absta Rei, durantis per centum annos, n. est maior, quq
existea ipsius, durantis per vnus mensem: qq Reus, tantum
existit in vno mense, quantum in centum annis: insuper: go
Reus existens per vnus mensq, habet eudq efectus fals existendi,
ac si existeret per qternitq; sd Reus habens efectus fals existendi
per qternitq, n. potest a Deo destrui: qq Reus existens, per vnus
mensq, iq, n. potest destrui a Deo. Distquo sus coqy: soluoe vltimo
loco data, et no duas alias coqs: inde essa mihi subsunta, no
vlmq coq. Reus, sive existeret per vnus mensq, sive per centus
annos, sive per qternitq, semper haberet, eamdq existeq absq,
aq rec sit sua essa, qua semper eset eadem: ex hoc aium, ma-
le infertur, tantum extiturus per vnus mensq, qtus per centus annos.

Rao est, q. a existere per vnus mensq, dicit et existeq absq, et
duraoes per quas mensi corespet: duraoq, corespentes vni men-
si, n. sunt duraones corespentes centus annis: vnde vlterius
apparet, qd vt Reus existens per vnus mensq, haberet efectus

fraliᵗ existendi per æternitᵗ deberet infinitas duraões æternitati
correspondentes.

Ob. 4º: res permanens, nequit durare per duraõnē
successivā: ergo. Proᵗ pᵒ. 1º: q. similiter poset res successiva durare
per duraõnē permanentē. 2º, q. durao successiva tribueret rei
permanenti denomaõē successivæ, qd repugnat. 3º, q. talis durao suc-
cessiva vt pote affixa vnico insti, non, posset vlterius conservari
à Deo, qd est contra ipsius dominium.

Ng. asumptum, et 1ᵘᵐ eius probaõē, dis-
crimen est, q. si res successiva duraret per duraõnē, ~~perennē~~ pereunte re,
maneret eius durao, qd impleat, q. impleat manere modus, sine
re, cuius est modus; at vero non repugnet manere rem sine mo-
do, potest res pereunte duraõē, successive manere, durare que
per aliā duraõnē. Ng, itē 2ᵃᵐ probaõē: durao ēē successiva, solū
denomaret rem permanentē successive durantē, qd longe diversū
est, ab hoc, qd est ēē inēē successivū. Ng. insuper 3ᵃᵐ.

Sed ins-
tas, est contra dominium Dei, creara esen. detrata ad durandum, per
aliqod instans: ergo etiā durao, qua Deus, poset conservare plura
instantia. Dato anti, ng conᵗ. Rao est, q. spectat ad dominium
Dei, pertinet, posse, quolibet creaturā permanentē in quovis insti
destruere; hoc autem, Deus, non poset, si creara haberet esen.
durare per aliqod instans: tale autem, inservus, non, sequitur ex
eo, qd, non posit conservare duraõnē successivā per plura instantia,
contra suum esse.

Ob. 5º: si durao rei esset qid distinctum ab ipsa, poset
Deus, immediate, post vlmā diem mensis Junii conservare rem,
duraõnē 1ᵉ diei mensis Augusti: ergo poterit res immediate, post
vlmā diem Junii, durare in prima die Augusti. Ng anᵗ, q.
duraões sunt esen. successive, propteaque esen. inter se dis-
tantes, et esen. alligate, illis mensuris temporis quas constituunt.
Vnde nequeunt existere, nec ante, nec postquam adveniant propriis

illarum mensuris.

Ob. 6º: posite permanente rō, et succesive tran-
seuntibus duraõbus celorum, intelligitur res illis coexistens: ergo ab-
que aliquo illo superaddito, intelligitur durans. Pbᵗ anᵗ, plantate
arboris, que eo qd plantata sit ad ripam fluminis, et aque succe-
sive fluant, absque modo superaddito, intelligitur presens, iā in his,
iā in illis: ergo. Confirmatur: tam indiferens est res, vt coexistat suæ duraõi
quæ vt coexistat insti; sd vt suæ duraõi coexistat, non, eget alia
duraõē superaddita: ergo neque vt coexistat insti.

Ad argutum, ng anᵗ,
et partem probaõis: arbor ēē, non per se, sd per presēā superadditam
et partem probaõis corresponderet aquis, preterfluentibus: vnde ex parte potius probat res
corresponderet aquis, preterfluentibus: vnde ex parte potius probat res
duraõnē superadditā, correspondere tempori labenti: qd si arbor, ac ea-
dem presēā, potest, iā in his, iā in illis aquis fluentibus presens
ēē, ideo est, q. presēā est accidens permanens; at vero nulla est durao
rei, permanens: vnde nequit res, per eandē duraõnē iā huic, iā
alteri tempori coexistere.

Ad confraõnē retorques in presēā et vnione:
de inde ng conᵗ, disparitas est, qd indiffrā, vt res coexistat suæ dura-
tioni, tollitur per ipsā duraõnē, quæ est rao formalis determandi, et ad
raõē formalem determandi, non, requiritur alia rao determans vt patet in
vnione: indiffrā autem, vt res coexistat insti, nec tollitur per
instans, nec per rem.

Ob. 7º: si res possa duraret per duraõnē
distinctam naturalem, res
formæ distinctæ, successivæ, etiā durarent per duraões distinctas naturales, res
negativæ, v.g. carentia hois, lucis &c. ergo carentia rei, quæ ante nos, exis-
tit negative ab æterno, durabit per infinitas duraões, naturales, succe-
sive: ergo iam dabitur ab æterno motus successivus entium.

Poterat conce-
di entimema et deinde conᵗ hoc modo: dabitur motus successivus
entium potibilium non; entium nativorum concedo: in hoc autem, nulla est
repugnantia: imo si repugnat ab æterno actu infinitas entium potibilium
eo ipso debet dari ab æterno infinitas entium nativorum: sic ēē, est aliud
dari infinitas negaões, sive carentias, quas, non dari infinitas entium poti-

boris: hoc dixi ut constat, et nullus esse incursus, quod ex nostra sententia deducitur in hoc argumento: consequenter, nec est necesse recurrere ad hanc solutionem.

Quare vero, negando antecedens, non esse durat carentia Petri, v.g. ab aeterno, nisi per se ipsam, et ratio est, quia ideo ponitur duratio distincta a Petro, quia hic, ut potentia indifferens ad durandum, in hoc, vel in illo instanti, esset determinativo, ut potius huic, quam illi coexistat; at semel statuto, impossibile esse, quod Petrus ab aeterno existat, eius carentia est evin. alligata aeternitati a parte ante. Hinc liquet, quod tali suppositione facta, carentia Petri, non est indifferens ad durandum ab aeterno: durabit igitur nativae per se ipsam. Sed observa, quod in tempore ex quo quidam potuit Petrus existere, eius carentia, cum ipsa sit indifferens ad durandum, durabit per durationem nativam, distinctam. Observa item, quod si adstruatur Petrus possibilis ab aeterno, etiam possibile esset ab aeterno non fuisse eius carentia: Verbo in memoriam quae de carentiis dicta sunt.

Ob. 8o: si res, constitueretur in esse durantis per durationem superadditam, deficiente hac duratione, et manente entitate rei, res non esset durans: ergo, poterit esse, entitas Anti-Christi v.g. et tamen de facto non durare ex defectu durationis superadditae: sed hoc est absurdum: ergo. Confirmatur: indifferentia Petri, ut coexistat instanti A, tollitur per voluntatem Dei, volentis producere illum in tali instanti, seu quod illi coexistat: ergo superfluit duratio superaddita.

Ad argumentum respondeo, quod si ly manente entitate rei, intelligatur de existentia adiective sumpta, implicat in terminis antecedens: existentia enim, adiective sumpta dicit rem, existere actu; nequit autem res, actu existere quin existat in aliquo tempore, pro inde quin durat: si tamen, ly manente entitate rei sumatur pro hoc quod est res, solum esse possibilem, concedo argumentum, in quo, nihil est absurdi: neque enim, absurdum est, non durare rem, quae non dum existit, sed solum est possibilis.

Observa tamen, quod in hac 2a intelligentia, male dicitur entitas rei manere; manere esse, sonat rem proprie esse: res autem quae solum

est possibilis, proprie non est, ut late dictum est de eius possibilitate.

Ad confirmationem distinguo antecedens: tollitur immediate concedo, non; mediate et argumentative, concedo, et nego consequentiam. Voluntas Dei, volentis Petrum produci in hoc instanti, non solum habet pro obiecto, Petrum et instantem, sed etiam durationem: vult esse Petrum, coexistere tali instanti: haec autem coexistentia stat, in actione productiva, quam Deus vult pro tali instanti: solutio clarebit resolutione sequentis difficultatis.

Observa demum, quod licet in supra statutum maneat, 2am intentionem, seu opinionem, non esse formam, quae naturam constituit genericam: hoc nihil facit contra praesentem quaestionem, tum quia licet gratis daretur durationem non esse constitutive formam, dummodo maneat durationem esse determinativam distinctam a re, et instanti, salva manet conclusio ut per se patet. Tum, quia stat optime, opinionem non esse formam constitutivam naturas genericas, et nihilominus, durationem debere formam, constitutivam naturas universales coexistentiae Petri, et instantis, et hoc propter rationes, quas naturae universales coexistentiae quaestionis statim confert, quasque inter explicandum fusius expendam.

Quod si velis, poteris etiam dicere, opinionem esse formam determinativam naturae, quae ex se est indifferens, ut sit, vel non sit actu; quemadmodum scilicet natura ex se est indifferens ad generica, esset quae propterea determinativo auferente indifferentiam: quod determinativum est proprie abstractiva naturae, taliter tamen, ut tale determinativum, non sit formaliter constitutive genus, cum non sit praedicabile de individuis, esse hinc poteris conclusionem de duratione distincta comprobare, sicut esse, quia natura generica, esset determinativo, ita Petrus, quia est indifferens ut sit actualiter generica, est indifferens &c.

Sectio IIIa. in quo stet physice, duratio distincta?

Dico statim, duratio stat physice in actione productiva et conservativa rerum. Ita plures etiam e Nostris, quos citat P. Viñas, ubi supra examine 2o. Probatur conclusio: in potestate voluntatis libere amantis pro instanti, est etiam conservare amorem pro B; sed voluntas solum potest conservare amorem in B, vel per amorem, vel per ipsius productionem: